

knihla třetí

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

TRIFID

Jarosław Grzędowicz
Pán ledové zahrady – kniha třetí

Copyright © by Jarosław Grzędowicz, 2011
Copyright © by Fabryka Słów sp. z o.o., 2011
Translation © Robert Pilch, 2011
Cover © Grzegorz Kmin, 2011
© TRITON, 2011

ISBN 978-80-7387-442-1

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

**PÁN LEDOVÉ
ZAHRADY**

kniha třetí

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

kniha třetí

TRITON

*„Kdo to ujíždí
na ořích Ræfila
po vysokých
mořských vlnách?
Do plachtoví
pěna stříká,
hřebci vln
podlehnou vichru.“ (...)*

*„U stožáru
Sigurd stojí,
vítr žene
život náš v smrt.
Přepadá přes příď prudký příboj,
klesají lodě!
Kdo se to ptá?“*

Píseň o Reginovi

(Všechny citáty z Eddy jsou převzaty z publikace „Edda“, vyd. nakl. Argo v roce 2004, překlad Ladislav Heger, úprava Helena Kadečková.)

Kapitola první

Teplý led

Pluji na kře.

Na kolébající se kluzké kře teplého ledu, porostlé podivnými tvary, jež kdysi představovaly příčná žebra a lodní boky hrdého ledového drakkaru. Ční kolem mého roztrášeného těla, zalévaného slanou vodou, jako zakřivená ostří šavlí, jako části skleněné kostry s oválnými otvory, krajkovitými ornamenty, které se zvětšují, jak se loď rozpouští. Rozpouští se v moři. Několik set kilometrů od nejbližší pevniny, mezi zuřivě burácejícími černými vlnami ledové bouře, učiněných vodních stěn dosahujících tuctu metrů, ověšených kouřícími bílými čepicemi pěny.

Jsem sám.

Sám nad zelenou hučící propastí, sám uprostřed ledového moře, kypícího bouří. Sám uprostřed slaneého vichru bičujícího ztvrdlé oblečení pokryté krustou soli. Kolem mne se tyčí filigránově průzračné kly z něčeho, co není úplně ledem, ale přesto se rozpouští. Rozplývá se v moři jako kostka vhozená do zteplalé whisky. Velmi daleko od pevniny. Rychlé, elegantní a chytré řešení. Nejprostší z možných. Bez výkřiků, blesků a kouzel. Vymyšlené někým chytřejším, než je van Dyken. Ještě chvilku a kra se změní v hromadu beztvarych úlomků, a moje roztrášené promrzlé tělo sklouzne do ledové vody, stane se střípkem, na okamžik se vznášejícím uprostřed běsnících vodních hradeb. Dvě minuty do hypotermie a pak poslední cesta dolů, do děsivě chladné slané temnoty hlubin, jakou už absolvovali všichni ostatní, kdo mi věřili. Křečovitě poku-

sy dýchat vodu v temnotách, zoufalé dušení se těžkou, ledovou slanou vodou. Teď už jen já. Jsem sám.

A plavím se na kře.

Jenže pak otevírám oči.

S křečovitými nádechy, zoufale se dusící vzduchem, který polykám velkými doušky, jako by byl těžkou ledovou solankou, si sedám uprostřed drsných, silných kožešin.

Ta noční můra mi nedopřeje klid už od chvíle, kdy jsem vstoupil na palubu ledového drakkaru. Od okamžiku, kdy jsem dovolil nastoupit i ostatním. Jako idiot. Jako poslední hlupák jsem je nechal udělat, co chtěli. A teď pomalu proplováme fjordem Dragoriny, poháněni neznámou silou, voda se rozestupuje před přídí a bublá za zádí. Drakkar nemá plachty, nemá žádný viditelný pohon, prostě jen pluje vpřed, kam chce.

Přišel pro mne. Dva lidé, kteří nebyli mnou a došli k němu, prostě padli zmrzlí k zemi. A když jsme vyplouvali a já s ostatními nastoupil na palubu, ledová lávka se jednoduše rozpustila. Ztenčila se a zprůzračněla, pokryla se oválnými děrami, rozpadla do potůčků vody vtékající do jezera. Jako v mé noční můře.

A loď vyplula.

Teď už není cesty zpět. Nevím, jestli můžu opustit palubu, když je na ní někdo jiný. Nechala by je loď zmrznout? Promění každého v liofilizovanou ledovou skořápku? Nebo nás jednoduše utopí na volném moři jako v mém krátkém, zneklidňujícím snu?

Lávka se rozpustila tak náhle, jako by jen čekala, až se ponořím do tmy nákladového prostoru. Neměli jsme čas, aby nás napadlo vytáhnout jednu z rybářských lodí Ohnivých lidí a pokusit se ji připoutat za zád, neměli jsme čas na nic. Loď nás odvezla jako vlak. Zavazadla, která mí lidé měli v úmyslu naložit během další obrátky, jednoduše zůstala na břehu mezi pobíhajícími lidmi.

A teď plujeme. Loď hlupáků. Ledová loď hlupáků.

Usnul jsem v nákladovém prostoru. Mezi sklovitými stěnami, žebry a lesklými ledovými boky, jež nejsou úpl-

ně průzračné, ale propouštějí trochu světla – jako hodně silný modrý křišťál. Chtěl jsem se na chvilku někam zašít a přemýšlet. Vymáčkout ze sebe nějaké řešení, jenže místo toho jsem se ponořil do jednoho z rozčilujících regeneračních zdřímnutí, připomínajících letargii.

Je to cena za řízený berserkský amok, do něhož jsem přikázal Čítač, aby mě před necelými dvěma dny uvedla. Za dodatečnou sílu při boji, za všechen stres a zděšení zametené pod koberec, nacpané do kouta na později, aby během práce nepřekážely. Jenomže teď je nutné zaplatit. Odtud ta třesavka, nápory letargie, bolest ve svalech naplněných mléčnou kyselinou, krvácení z nosu. Nic není zadarmo.

Musím zjistit, jestli dokážu změnit kurz lodi. Jestli jsem alespoň částečně schopen ji řídit.

Neplujeme rychle, možná by nějak šlo předat zprávu Atleifovi. Ať nás několik lidí dožene v malé lodi a pak se vrátí zpátky po souši.

Vstávám z hromady svinutých kožešin a vyřáším do hloubi nákladového prostoru, prsty přejíždím po sklovitých stěnách. Nejsou chladné. Na dotek připomínají plast. Tvrdý, ale na povrchu mírně elastický. Pokládám dlaň na vpadlou stěnu a čekám. Led pod kůží nemění teplotu, dlaň mi nevlhne.

Bok lodi se teplem mé dlaně nerozpouští.

Hladký povrch mírně prosvítá, za ním se nevýrazně rýsují součásti konstrukce. Opírám čelo o stěnu a vidím uvnitř oblouk žebra. Masivní, s jednolitými oblými tvary, jakoby biologického původu, ale konstrukčně je žebro bezchybné. Průřezem připomíná profil ve tvaru I, vnitřní povrch je perforovaný, pokrytý precizními otvory jako v letadle. Tam, kde je potřeba, je sklovitý materiál pokryt dodatečnými výztuhami, nořícími se do sousedních částí.

Povrch, po němž chodím, je pokrytý komplikovaným vystupujícím vzorem, který se opakuje na stupních schodiště a na každém rovném povrchu, kde lze stát. Je to pro-

tiskluzový vzor, umožňující jistou chůzi bez ohledu na sklon paluby – dokonce i v mokré obuvi.

Chvilí osahávám pláty podlahy a všímám si obrysů jednotlivých panelů. Jsou velké přibližně dvakrát tři metry. Odstraňuji nedbale pohozené vaky, až odkryju celý panel, a na každém okraji nacházím dva otvory, do nichž lze vsunout prsty. Panel je těžký. Těžký jako ledová tabule, ale zvedám ho na jedné straně a dívám se pod něj. Vidím žebra, sbíhající se dole v zeleném pološeru, mohutný kýl táhnoucí se k přidi, připomínající zploštělou páteř, a silný plát palubního boku, za nímž se přelévá vodní hlubina. Nevýrazně se tam rýsují skály na dně fjordu a černé tvary – možná zatopené stromy. Podél kýlu ještě vedou nějaké kanálky, silnější i slabší, vidím je i v bocích lodi, v žebrech i celém žebrování.

Pokládám zpátky rošt pokrytý protiskluzovými vzory a kráčím nákladovým prostorem.

Ten se kolem mne zužuje, podél stěn se zvedají oblé, vejcovité tvary, připomínající skleněná vosí hnízda, nebo ležící vodorovně jako sarkofágy. Ty větvenovité tkví ostrým koncem hluboko zaražené do hnízd v rovné podlaze – jako starořecké pithosy, jen nejsou vyrobeny z červené pálené hlíny, ale ze stejného sklovitého pseudoledu jako všechno ostatní. Jsou dva metry vysoké. Na bocích mají prohlubně přeškrtnuté válečky madel. Nejspíš.

Popadnu dva na bocích nádoby a snažím se s ní pohnout, ale buď je strašlivě těžká, nebo pevně přichycená k podlaze. Nízko, asi půl metru nad podlahou, má každý džbán oválnou prohlubeň, vypadající jako ústí úlu. Nejistě tam vsunu ruku, vhloubená stěna se odkloní dozadu a na dlaň mi stéká silný, studený pramen nějaké tekutiny. Spěšně stáhnou ruku, pramen přestane téct a kaluž pod mýma nohama drobnými otvory protéká roštem. Slyším, jak šplouchá někde dole. Opatrně přičichávám k ruce, mokrým prstem přejíždím po citlivém místě kůže v ohybu lokte. Necítím nic kromě vlhkosti. Pak se dotýkám rtů a po nějaké chvíli i špičky jazyka.

Je to voda. Studená sladká voda.

Postupně kontroloji ostatní džbány rozestavěné podél stěn; kohoutek umístěný nad podlahou funguje jako dávkovač v zásobnících minerální vody. Když zatlačím sklápěcí páčku dovnitř, teče voda a uvnitř pithosu se ozve bublání. Dobrá.

Když už nic jiného, máme vodu. Jupi du. Halelujá.

Strkám dovnitř vlastní kovový hrnek, naslouchám šplouchání životodárné tekutiny, která se za okamžik může ukázat jako ne zrovna životodárná, a upíjím malý doušek. Chvilí držím vodu v ústech, ale necítím žádnou podezřelou hořkost, příchut' zhořklých mandlí, takže ji spolknu. A pak se srdcem bolestně buším do žeber čekám asi tři minuty. Necítím křeče v žaludku, ledový chlad v žilách, nepřicházím o zrak ani se nedusím na enzymatické úrovni, s plnými plicemi vzduchu, jak by se mi stalo, kdyby na mou nervovou tkáň zaútočily kyani-dové sloučeniny. Nevybuchují mi oči ani se neměním v platýze.

Samozřejmě že je to pitomost, ale – na druhou stranu – pití téhle vody bude nezbytné. A otrávení nádrží by bylo ještě prostší a elegantnější řešení než rozpuštění drakkaru na otevřeném moři. Nic podobného se ale neděje, takže cítím naději.

Nějakou dobu se potýkám se sarkofágy ležícími podél lodních boků, ale bez výsledku. Připadá mi, že horní polovina povrchu netvoří jednolitou část se zbytkem, ale nedaří se mi ji sejmout. Páším okraje nožem, tlačím nahoru, cloumám do všech stran, ale k ničemu to není. Je to jako ochranný obal před dětmi, který dospělí většinou nedokáží otevřít. Hodil by se mi pětiletý prcek – otevřel by sarkofág za dvě minuty.

Uprostřed každého víka, těsně u okraje, se nachází ornament ze dvou trojúhelníků. Vrcholek bližšího z nich se dotýká základny druhého jako stylizovaný stromeček jen se dvěma patry větví. Dívám se na něj, protože mi tady něco nehraje – je příliš strohý, příliš technický v porovná-

ní s pseudonormanskými ozdůbkami, které se vinou všude kolem. Nedá mi to pokoj.

A pak si vzpomínám. Viděl jsem takové symboly – jenom vodorovné – v dětství, když řídicí panely přehrávačů nebo multimediálních programů ještě vycházely ze starých, mechanicky obsluhovaných zařízení. *Fast forward* nebo *rewind*. Symbol z dob, kdy se zvuk nahrával na magnetickou pásku.

Zatlačím na okraj dlaní těsně pod symbolem a v tu chvíli víko mírně povolí, ozývá se rána a potom horní část zlehka sklouzne na stranu. Jakoby nic. Sklápěcí packy jako v nápojových automatech, symbol FF na bedně – a někdo, kdo se nenarodil na Zemi, bude mít vážný problém se do těch zásobníků dostat.

Z nitra sarkofágu vane chlad a valí se odtamtud pára, ale není to žádný přízračný mráz, jen chlad. Dívám se na balíky zmrzlých plátů ryb vonících uzením, na hliněné džbány plné zvláštních semen připomínajících sušené fazole nebo naplněné moukou, na pruhy sušeného uzeného, na zavařeně sklenice masa zalitého sádlem, na kouřem zčernalé polty, pečlivě svázané provázkem.

Zásoby. To je fajn.

A dokonce v lednici.

Zatáhnu víko k sobě. Zajíždí na místo, zámek cvakne a sarkofág se znovu stává monolitem.

Přepážka rozděluje nákladový prostor sklovitou stěnou, v níž se pohybují nevýrazné, svíjející se tvary. Tisknu obličej k ledové tabuli a vidím, že v zelené tekutině se míhají živí tvorové jako úhoři z noční můry. Jsou dlouzí, tlustí, s odpornými zubatými tlamami hlubinných tvorů, naježení trnitými ploutvemi. Vypadají jako kříženci draka a murény. Podél boků se jim blýskají malé fluorescenční body, zelené a modré. Ryby. S výrazně lidským, strašidelným očima, viditelným bělmem a okrouhlými zorničkami obklopenými zlatou duhovkou.

Zásobárna? Akvárium?

Povrch ledové stěny není dokonalý – když se díváte přímo, těla plavající hadími pohyby jsou vidět poměrně výrazně, ale z úhlu se mění v zamlžené, nevýrazné tvary. Chci vědět, co je dál, nedošel jsem ještě ani do poloviny drakkaru – k přídi mi zbývá dobrých deset metrů.

Ohmatávám chladnou stěnu, ryby na druhé straně proti mým dlaním roztahují na ledu trnité přísavky. Ryby. Dejme tomu. Pseudoryby. Konvergenční ekvivalenty.

Napadá mě, že pokud existuje průchod, měl by být uprostřed. To tvrdí logika. Přesto není vidět nic.

Po delším ohmatávání v zelenavém pološeru nákladového prostoru však nacházím další vystouplý symbol. Je to plus. Nebo řecký kříž. O kousek dál kružnice s bodem uprostřed. Nacházejí se metr a půl od sebe, ve stejné výšce. Další hlavolam? Kříž... lékárníčka? A kolečko s tečkou? Slunce? Ustupuji o dva kroky, ale nejsem o nic chytřejší. Pozemský symbol. Řecký kříž a kolečko s tečkou. Něco stejně prostého jako FF na lednici. Něco, co má souvislost s otevíráním dveří?

Dveře slouží k tomu, aby se někam dalo vejít nebo odněkud vyjít.

Mám si zahrát na kolečka a na křížky?

Tlačím rukou střídavě na jeden i na druhý symbol – jako by ustupovaly, ale možná se mi to jen zdá.

Dovnitř, nebo ven.

Symbol. Neexistuje žádný grafický symbol, který by měl souvislost s dveřmi.

Nanejvýš nápisy: „k sobě“ nebo „od sebe“, *push* nebo *pull*.

A v tu chvíli mě zasáhne náhlé poznání. Vektor. Když se vyznačuje ve dvou rozměrech, je to úsečka ukončená šipkou. Ale pokud ho zobrazujeme v trojrozměrném prostoru, pak když míří od nás, je křížkem symbolizujícím letky šipky, zatímco jakmile míří k nám, stane se kružnicí s tečkou, protože symbolizuje hrot. Mohl by si to pamatovat jen někdo, kdo se učil ještě s použitím papíru. Už po mnoho let je trojrozměrný prostor školních příkladů prostě trojrozměrný. Virtuální.

Pokládám jednu ruku na plus a druhou na kolečko a tisknu obě najednou. Plus ustupuje a noří se dovnitř, ale kruh ne. Snažím se ho tedy přitáhnout k sobě, jenže prsty mi na stěně kloužou. Dávám ruku pryč a v tu chvíli se vstříc mé dlani vysouvá krátký ledový váleček.

Je slyšet svištění hladkých povrchů a přepážka se odsunuje stranou. Můj průchod.

Není to zrovna pohodlné. Jak tudy má projít člověk, který něco nese?

Vcházím do zelené, mihotavé temnoty, podvědomě ohmatávám stěnu vedle vstupu, jako bych tam očekával vypínač. A nacházím drobný výstupek, připomínající misku přilepenou na zeď. Hladím ho, jako by to bylo ženské ňadro, hledám nějaké vyčnívající tlačítko, ale k ničemu to není. Tlačím misku do stěny, škubu s ní, žádný výsledek. Nakonec uznávám porážku a praštím do ní pěstí.

Ozve se hluboký, vibrující zvuk a tekutinou uzavřenou ve stěně, vyplňující podivné akvárium, se rozběhnou kruhy, jako by to byla hladina rybníka, na niž dopadl kámen – jen s tím rozdílem, že vlny se šíří svisle. Úhořovití tvořové se rozprchnou do všech stran a náhle se rozzáří ostrým zeleným a modrým světlem.

Rozsvítil jsem.

Gratulujeme. Prošel jste do dalšího kola.

Odepínám pochvu s mečem a pokládám ji do drážek, abych zablokoval dveře. Kdysi bylo rozhodnuto podobným způsobem odstranit jednoho samuraje. Suverénův trůn byl umístěn v takové vzdálenosti, aby návštěvník musel pokleknout a poklonit se právě v otevíraných dveřích. Když se jeho vyholená lebka ozdobená drdolem ocitla mezi křídly dveří, sloužící je měli rychle zavřít. Jenže ten chytrák se sklonil a uložil meč do kolejnic, takže plán nevyšel.

Zajímavost jako z křížovek, ale přesto se hodí.

Další místnost protíná uprostřed silný, lesknoucí se sloup, připomínající kmen stromu. Prochází stropem a noří se pod palubu, kde vrůstá do kýlu. Pilíř. Prodlouže-

ní stěžně. Velmi pevné, zakotvené ze všech stran dalšími součástkami, které vypadají jako kořeny mohutného dubu. Po obou stranách sloupu se táhne dlouhý lesklý stůl obestavěný po stranách lavicemi. Pilíř víceméně uprostřed prochází tabulí. Jídelna.

Máme dokonce jídelnu.

Po večerech tu můžeme sedávat, zpívat námořnické písničky...

Boky lodi jako by byly blíž a mě napadá, že uprostřed se nacházejí nějaké skryše, možná bedny na lanoví. Ostatně vidím několik symbolů FF. Odsouvám náhodně vybrané lesklé víko a nacházím sloupec cínových talířů umístěný ve vyhloubené dutině, aby se při náklonech nerozsypaly. Vedle hrst kovových lžiček, pohárky zastrčené jeden do druhého. U podlahy jsou víka oválná, umístěná vodorovně a táhnou se v jedné řadě. Uvnitř se nachází matrace – silná vrstva prošitého filcu, překrytá chlupatou kožešinou. Postele.

Vybavení této sterilní, lesklé místnosti se sušeným masem, kožešinami a cínovými pohárky zdobenými geometrickými klikyháky propletených vzorů působí zvláště surrealistickým dojmem.

Skanzen a kosmická loď zároveň. Příd' ozdobená čelem s dračí hlavou, posuvné dveře a bioluminiscenční osvětlení. Šílenství.

Za jídelnou nacházím další přepážku, ale kolečkem a křížkem označené posuvné dveře už pro mne nepředstavují problém. Poslední místnost, do níž vcházím, je komora s trojúhelníkovým půdorysem – na normální plachetnici by to byla kotevní komora a skladiště plachet.

Zde však palubu zaplňují oválné útvary vyplňující celou místnost jako gigantická vejce postavená na špičku. Jsou trochu menší než nádrže s vodou a liší se nejen absencí otvorů k nalévání, ale také vystouplým symbolem na špičce, který však není nijak záhadný. Dokonce ani nepřemýšlím, jestli vyceněná lebka na zkřížených hnátech

znamená pirátskou vlajku, nebo vysoké napětí. Prostě opouštím místnost a zavírám za sebou dveře.

Vracím se na zád', kde jsme nechali koně, zbraně a část zavazadel.

Jadran leží jako pes na natažených nohou a okusuje kost. Přidrží se jí kopyty, kost křupe v silných čelistech. Teď mi připomíná spíš draka než koně. Dívám se na něj, zvedá hlavu a z hrdla mu zazní zahučení na přivítanou, a já se na okamžik cítím osamoceně. Ztracený ve vesmíru, mezi draky, kouzly, divokými bojovníky a ledovými drakkary.

Osamocený, opuštěný a znechucený. Stýská se mi po čemkoli normálním.

Poblíž pravoboku nacházím spirálovité schodiště vedoucí na přídový kastel a na levoboku menší oválnou přepážku. Známý symbol vektorů tady ale není, jen vhloubený zubatý tvar lidské dlaně s roztaženými prsty.

Chvilí se na něj lhostejně dívám.

Dlaň. V severní Africe je to „Fatmina ruka“, která odhání demony. Modré nebo okrově červené stopy takové dlaně se dělají na zdi. Neprojdeš. Já, Fatma, chráním své děti. Kdyby byla stylizovaná, s narovnanými třemi prsty a pokrčeným palcem a malíčkem, znamenal by „hamsu“ – pět pilířů islámu. V dnešních dobách je Fatmina ruka často vyrobená z fólie a znamená: „Pozor, sklo.“ Nechce se mi přemýšlet, a tak prostě jen přiložím dlaň, ledový kruh okolo se vnoří dovnitř a tabule se dá přesunout. Ostražitě se přikrčím, připravený uskočit, ale při pohledu na to, co se objeví za přepážkou, vyprsknu smíchem.

Vidím lesknoucí se ledové stěny malé místnosti, sedátko proudnicového tvaru přikryté víkem, vyčnívající oblou mísu a svítící úhoře uvězněné za ledem.

Směju se. Na chvíli mám toho, kdo stvořil ledový drakar, rád jako vlastního bratra.

Zvedám víko a s pocitem nevýslovné úlevy za sebou zavírám dveře.

Klozet funguje zároveň jako bidet. Schází mi jen něco ke čtení.

V příďovém kastelu nacházím kapitánskou kajutu, zazenou do zvedajícího se šikmého čelenu, ukončeného několik metrů nad vodou dračím ocasem jako biskupská berla.

Uprostřed je dřevěný kruhový stůl vyřezávaný normanskými vzory, obestavěný křesly šlohnutými z Odinova dvorce, v proudnicové prohlubni paluby se nachází lůžko pokryté chlupatými kožešinami. „Star Trek“ a „Píseň o Nibelunzích“ zároveň.

Přenáším do kajuty svá zavazadla, vedle lůžka nacházím stojan, na který rozvěším zbraně, sundávám si meč, palaše a odkládám luk. Štít opírám o stěnu a najednou jsem v pokušení na něj namalovat něco vikinského.

Třeba aspoň logo banky Nordica.

Skrz poloprůhledné lodní boky vidím černou vodu fjordu, v dálce se pohybuující tmavé stromy a skály pokryté sněhem jako rozmazané přízraky prosvítající sklovitou stěnou.

Nacpávám si dýmku, vytahuju z vaku plastovou láhev a nalévám si na palec do kovového hrnku. Máme tu kapitánskou kajutu – na palubě drakkaru neobvyklou věc, ale taky máme nekompetentního kapitána, který bude během celé plavby popíjet, protože nedokáže snést tíhu odpovědnosti a vlastní neschopnost. Drakkar zmizí někde mezi ledovci a v bouřích, zůstane po nás jen píseň.

Vycházím z kajuty, zahalený do kožešin a s hrnkem v ruce, a broukám si: „Náš kapitán šílený byl, říká se, že smlouvu s ďáblem měl...“ Družina sedí pod ochranou lodních boků, Sylfana k sobě svazuje lana z hromad přichystaných na palubě, Grunaldi se opírá o mohutný ledový čelen s dračí hlavou a zamračeně hledí na skalisko fjordu.

Při pohledu na mne pozvedne obočí a tázavě ukáže prstem nejdříve na mě a pak na palubu.

„Je tam průchod,“ vysvětluju. „A je tu bezpečno. Nemá smysl sedět tady nahoře. Našel jsem vodu, maso a sýr, spoustu jídla. Loď je divná, ale bytelná, a je vybavená na cestu. Nezdá se, že by se s námi měla rozpadnout.“

„Přímo to tady smrdí písněmi bohů,“ ucedí Warfnir.

„Raději si začni zvykat,“ říkám. „Teď se budeme tím svinstvem brodit. Máme zabít Pěvce a plujeme za Pěvcem. O co jde s tím lanem?“

„Potřebujeme loď,“ říká Grunaldi a odvrátí se od výhledu před přídí. „Normální, takovou, která se nepromění v miskou kaše nebo hejno sledů. Tam, podél fjordu Dragoriny, žijí lidé. Zima teprve začala, určitě ještě všichni nestačili schovat lodě. Až kolem nějaké poplujeme, Spalle přeskočí palubu s lanem, doplave tam a přiváže ji. Pak lano přitáhneme a budeme mít loď.“

„Proč právě Spalle?“ ptám se. Nějak jsem si zvykl, že ten chlapík je buď u koní, nebo na hlídce.

„Protože umí nejlíp plavat,“ vysvětluje Grunaldi. „Od dětství se koupe v dírách vysekaných do ledu a v potocích stékajících z ledovců. Kdokoli jiný by se kvůli chladu utopil, ale jemu je to úplně jedno. A ty z lodi vystoupit nemůžeš, protože není jasné, jestli by nás pak nezmrázila.“

Přikyvuju. Rád bych něco namítl, ale nápad je to dobrý – tím spíš, že i já sám jsem přišel na to, že se beze mne drakkar změni v lednici. Přinejmenším je to aspoň *nějaký* nápad. Lepší než nic.

„Tady nahoře podél řeky nejsou žádné osady,“ říkám. „Až k těm malým propojeným jezerům. Zůstane tady jeden z nás, aby se rozhlížel, pak ho vystřídáme. Dole je teplo, světlo a jídlo. Loď nejspíš najdeme až zítra. Zůstane tu Warfnir, ostatní dolů. Za soumraku ho vystřídá Spalle, pak Sylfana, potom já a pak Grunaldi.“

Jdou dolů naplnění pocitem, povznášejícím na duchu, že vím, co dělám, a mám nad situací kontrolu.

V jídelně úderem pěsti rozžehnu mihotavé světlo zeleně zářících dračích úhořů. Ohniví lidé ostražitě uskakují, chytají se rukojetí mečů, příkrčení chvíli zírají skrz stěny, shluknutí do skupinky zády k sobě.

„Tuhle loď vyrobil Pěvec,“ vysvětluju. „Předpokládám, že je to někdo z mého lidu stejně jako Aaken, král Hadů, protože je všechno tak divné. Ale neobjevil jsem tady nic

nebezpečného. Zatím. Najděte si místa na spaní. Jenom nevím, jak to udělat, aby tady bylo tepleji.“

„Za tím účelem se obvykle rozdělává oheň,“ říká Grunaldi kysele. „Ale jak to udělat na ledu, když nemáme dřevo...“

„Není to opravdový led. A když člověk chce, aby loď plula, musí obvykle někdo veslovat nebo napnout plachty. Tahle loď pluje sama. S teplem to bude stejné.“

Neochotně se rozcházejí po jídelně, napnutí a opatrní. Sylfana hladí prsty víka úložných beden s pravou rukou sevřenou na rukojeti meče, který má přehozený přes záda. Grunaldi opatrně klepe na stěnu, za níž hadími pohyby plavou svítící pekelné murény. Spalle pokleká k pootevřenému víku lůžka, špičkou meče zvedá kožešiny, které tam leží, opatrně nahlíží pod matraci.

Všichni mlčí. Atmosféra houstne. Vlezli za mnou na palubu, pohánění smyslem pro solidaritu a pocitem, že mají úkol, a teď se cítí, jako bych jim přikázal sedět v předsáli netěsnícího reaktoru.

Nezahmouří tady oko a tím spíš nevydrží to, co se bude dít dál. Jenže jediné, co jim můžu slíbit, je ještě více chladných mlh, magie a nesmyslů, proti kterým je loď plující podle pokynů autopilota a osvětlovaná úhoří v podstatě jen racionální úvod.

„Sedněte si,“ říkám rozkazovacím tónem. Neochotně přicházejí blíž, osahávají ledové stolečky a opatrně si na ně sedají, jako by jim každou chvíli měly vybuchnout pod zadky.

Otevírám nádoby s jídlem, odsouvám víko bedny a vytahuju misky, nože a kalíšky. Hlavně se ale rozhlížím po vybavení lodní kuchyně. Jestli rozlousknu, jak funguje kuchyň, a pokud se mi podaří uvařit aspoň polévku, určitě přijdu i na to, jak zapnout topení.

Grunaldi pokládá dlaň na skelnou desku stolu a čeká, jestli se mu povrch začne pod prsty rozpouštět. Spalle vytahuje z váčku brousek a pomalu, systematicky jím přejíždí po čepeli meče. Skřípání naplňuje jídelnu, až z toho